

FRANTIŠKÁNSKA *rodina*

3 jeseň
2019

NÁRODNÁ VOLEBNÁ KAPITULA *Zážitky pútnikov*
P. Jaroslav Cár OFMConv. **PŮT IKONY KRÁLOVNEJ FRANTIŠKÁNSKEJ RODINY**

obsah

Láska voči blížnemu je pokračovaním Božej lásky k nám.....	3
Dôvera v Božiu prozreteľnosť.....	4
Rozhovor s P. Jaroslavom Cárom OFMConv.....	6
Ako pútnici a cudzinci na ceste do Otcovho domu.....	12
Na krídlach anjela.....	16
Národné stretnutie OFS.....	22
VIII. Národná volebná kapitula OFS na Slovensku.....	26
Národné kapituly vo svete.....	28
Bratská návšteva z Českej republiky.....	30
Pastoračná františkánska návšteva v Rakúsku.....	32
Púť ikony Kráľovnej františkánskej rodiny.....	34
Mesačné modlitbové úmysly.....	41
Jubileá.....	42

FRANTIŠKÁNSKA *rodina*

Časopis pre tých, ktorým je blízka františkánska spiritualita

Vychádza: 4x ročne

Ročník: 29, **Číslo:** 3/2019

Dátum vydania: október 2019

Registrácia MK SR: EV 5631/18

ISSN: 1338-3213

IČO: 17 309 620

Vydáva: Františkánsky svetský rád, Františkánska 2, 811 01 Bratislava

Redakčná rada: Cecília Blanárová, Monika Olečková, Marcela Prekopová

Šéfredaktor: Pavol Železník

E-mail: frantiskanska.rodina@gmail.com

Webové sídlo: www.assisi.sk

Náklad: 750 ks

Cena: Františkánska rodina vychádza vďaka dobrovoľným príspevkom odberateľov časopisu. Náklady na tlač a distribúciu jedného výtlačku časopisu sú približne 1,20 €.

Číslo účtu vo formáte IBAN: SK91 0900 0000 0000 1148 4135

Svoje príspevky zasielajte na e-mailovú adresu redakcie.
Redakcia si vyhradzuje právo rozhodovať o úprave a výbere
príspevkov, ktoré budú zaradené do príslušného čísla časopisu.

Obálka: Novozvolení členovia národnej rady spolu s duchovnými asistentmi a predsedkyňou volebnej kapituly

slovo na úvod

LÁSKA VOČI BLÍZNEMU JE POKRAČOVANÍM BOŽEJ LÁSKY K NÁM

Mnohým z nás by bolo pravdepodobne veľmi ťažké, aby úprimne povedali „*priateľ*“ niekomu, kto ich zradil. Ježiš miloval všetkých, prijímal všetkých a každého takého, aký bol. Obdivujeme jeho postoj, ale nasledovať ho nevieme. Môžeme sa o to aspoň pokúsiť, ale k miere, akú požaduje Ježiš, sa nám nepodarí dôjsť: „*Aby ste sa milovali navzájom, ako som ja miloval vás.*“ Zdá sa nám nemožné tak milovať. Ale Boh nám zjavil a poslal radostnú zvesť, keď Ježiš, ktorý sa pre nás narodil, povedal, že Nebeský Otec je láska a že nás nesmierne miluje, aj Syna poslal kvôli nám na smrť. Boh miluje mňa, teba, nás všetkých. To je obsah našej viery.

Ak dovoľíme, aby nás táto Božia láska celých prenikla, potom sa preleje z nás, aj na našich blízných. Vtedy sa však naša láska voči blížnemu stáva Božou láskou a nie už našou. Takže milí moji, existuje jediný skutočný prameň lásky, ako píše Ján 4,7.9: „*Láska je z Boha... Boh je láska*“. Všetka ľudská šikovnosť, technológie, techniky, veda a celosvetový pokrok najvyšších krajín nevytvoria Boha a ani kresťanskú lásku. Ak Bohu uveríme, tak On nám ju slobodne, láskavo a s radosťou daruje. Veď kvôli tomu existuje, aby rozlieval lásku na celý svet a tak udržiaval život a oživoval čo ochabuje. A tak sa stávame kanálmi tečúcej lásky v Bohu, ktorá je darom pre nás. Viera, nádej a láska sú cnosti. Sú také veľké, že ich nikdy nebudeme môcť dosiahnuť, lebo sú to Božie cnosti. Láska je Boh sám: „*A nádej nezahanbuje, lebo Božia láska je rozliata v našich srdciach skrze Ducha Svätého, ktorého sme dostali*“ (Rim 5,5). Láska je rozliata v našich srdciach, vieme si to vôbec predstaviť? „*A že ostávame v ňom a on v nás, poznáme podľa toho, že nám dal zo svojho Ducha*“ (1 Jn 4,13). Teraz už lepšie porozumieme, prečo aj najmenší človečik

medzi nami má taký veľký význam. Božia láska je všeobecná a je v každom z nás. Božia vernosť nikoho nevynechá a neodpisuje. Láska k najmenšiemu medzi bratmi je meradlom, čo je skutočná kresťanská láska. Preto nemôžeme povedať, ak sa navzájom milujeme, že je medzi nami Boh. To by značilo, že pôvod lásky je v nás samých. A Ján jasne hovorí, že Boh prvý miloval nás a ovocím, dôsledkom tejto Božej lásky k nám, je naša vzájomná láska. Čiže naša láska k blížnemu je pokračovaním Božej lásky k nám. Ratolesti musia zostať na Ježišovi - viniči. Vinič je zdrojom sily a lásky a ratolesti, čo zostávajú na viniči, prinášajú ovocie, jediné ovocie, ktoré je láska a zosťáva - láskou. „*Ak budete zachovávať moje prikázania, ostanete v mojej láske... Toto je moje prikázanie: Aby ste sa milovali navzájom, ako som ja miloval vás...*“ (Jn 15,10.12).

„*Osamelosť, samota a kľáčanie v modlitbe ma učia milovať svojich bratov kvôli nim samým, nie kvôli tomu, čo hovoria alebo konajú.*“ (Thomas Merton). V úprimnej modlitbe srdca prenikáme k najhlbšiemu základu nášho bytia, k Božiemu obrazu. V pravej modlitbe budeme tak naplnení Božou láskou, že budeme môcť prijať a milovať aj toho najmenšieho, najbiednejšieho medzi našimi bratmi. Kristus prišiel na svet, aby nás vykúpil z nemilovania, z hriechu, z nedôvery. Lebo Boh nás stvoril ako lásku a s Láskou, lebo On je dokonalá Láska. A skutočný význam pravej modlitby je - aby sme sa otvorili pôsobeniu Otca i Syna i Ducha Svätého, teda Láске!

Br. Jozef Timko, regionálny duchovný asistent
Výňatok z Duchovnej obnovy Stredoslovenského regiónu stigmatizácie sv. Františka v Žiline, september 2019.

Dôvera v Božiu prozreteľnosť...

Bolo krátko pred prázdninami, keď som v refektári kláštora zachytila správu: „Už vieš, že náš duchovný asistent, br. Martin OFM odchádza z Bratislavy?“

Tušíli sme už pár dní že môže prísť takéto rozhodnutie, ktoré okrem „*po-hnutia srdca*“, keď nám odchádza niekto blízky, prináša aj novú nádej. Ak prichádza zmena, znamená to, **že Boh má s našim bratstvom niečo nové „za lubom“**, rovnako ako s našim duchovným asistentom, ktorý odchádza **s novým poverením**. Lebo rozlúčiť sa s ním znamená, **že ho Pán posielal do novej služby**.

Prekvapení a plní vlastných emócií prežívame skúšku dôvery Božieho zámeru. To, čo my len s námahou prijímame z našej ľudskej prirodzenosti, je potrebným Božím zámerom, ktorý sa má uskutočniť a naplniť. Duch Svätý je ten, ktorý učí spoznávať a rozlišovať a tiež povoláva do služby. Ak nám vybral nového duchovného asistenta so svojou víziou bratstva, tak On sám ho bude viesť a podporovať. Tak ako je kňazské povolanie – vyvolenie, rovnako je to i s duchovným vedením bratstva. Žiadne bratstvo si nemôže z vlastnej vôle určiť „svojho kandidáta“ na takúto službu. Táto výsada patrí Bohu a to znamená, v pokore prosiť, aby sa prejavil Duch Svätý, nie naše želania a predstavy. Podobne ako svojho času opísal brat Jakub OFM, vo formačnom liste jednotlivé syndrómy v bratstvách. Neprijatie nového duchovného asistenta bolo jedným z nich. „Zabúdame na dôležitú vec, **že Boh sám nám vybral tohto kňaza pre jeho jedinečnú charizmu a dar**. Preto, aby sme sa navzájom obohatili. Bratstvo, ktoré by chcelo

existovať iba na základe ľudského výberu, podľa sympatií, také by stratilo evanjeliovú hodnotu. Prijatie toho druhého takého aký je, vyžaduje vzdať sa svojich predstáv a zbaviť sa každej formy egoizmu. Oslobodiť sa od hodnotenia druhých, nehľadať extra typy, ale ani o sebe si nemyslieť, že sme jedineční. Pre niektorých ľudí v bratstve je odlišnosť iných neprijatá, už len tak, z princípu. Ľudské posudzovanie vecí aj činov býva často neobjektívne a nespravodlivé, kým Boh nás vidí v súvislostiach celého nášho života, našich daností, ktoré iní nemusia poznať.

Keď sa naše predstavy odlišujú od kňazových, to dráždi a rozdeľuje. Chýba pozvanie k spoločnej tvorivosti a Božej spolupráci.“

S novým duchovným asistentom prichádza čas, keď bude potrebné zanechať „staré veci“. Občas to musí aj zaboliť, lebo zvyk môže byť zlovykom. No vždy je nevyhnutné opustiť zanehané koľaje, kde veci fungujú len zdanlivo. Tak, ako povedal Pán Ježiš Františkovi - nech opraví jeho dom, rovnako posielal našich bratov, kňazov do bratstiev: opraviť, budovať, spolupracovať. A každý s tým darom, ktorý dostal.

Všetky tie naše predstavy o tom, že takto by sa to malo robiť, lebo inak to nikdy nebolo, sú len naučeným stereotypom, v horšom prípade sebeckým postojom. Bohu vďaka za tých odvážnych kňazov a bratov, ktorí sú silou Duha Svätého odhodlaní počúvať, meniť a pretvárať. „Neskrývajú sa“ v našich predstavách fungovania bratstiev,

(ved' nejakto bude), ale pozorne počúvajú, čo im hovorí Boh, k akej zmene ich pozýva. Majú pre nás všetkých otvorené srdce a neboja sa to dať najavo aj kritikou.

Ďakujeme milý brat Martin za tvoju láskavú službu, zvlášť za aspekt zrelého nadhľadu a tichej múdrosti, ktorá dáva priestor a pozýva k spolupráci, za obohacujúcu vnútornú slobodu pri rozhovoroch i zdieľaní. Dostatočne otvorene, bez strachu z neprijatia, či nepochopenia, za diskusiu plnú podnetov, prevrpení, nadhľadu bez manipulácie a praktík, ktoré do bratstiev nepatria.

Ukázal si nám svojim osobným príkladom, rovnako ako iní odchádzajúci duch. asistenti, že keď chce Boh cez vás uskutočňovať svoje plány, nesmieme sa ani my báť vyzliecť starého človeka. Odložiť staré rany a najviac tie skryté. Ďakujeme, že sme aj cez vás mohli zakúsiť niečo z Ježišovej dobrotivosti. Viditeľnej aj čitateľnej v skutkoch. Napriek tomu, že to mnohí duchovní asistenti nemáte vždy v bratstvách jednoduché, práve vás si Pán vybral, aby ste tam prinášali svoj dar, aby ste vnášali pokoj tam, kde vládne konflikt, ponúkali nadhľad tam, kde chýba odstup, učili prijívať s väčšou ľahkosťou kríž tam, kde je to „ťažké“. Našu bratskú lásku môže ovplyvniť únava z práce, zhon všedných dní, sme vyčerpaní, často v napätí. Na nedávnej regionálnej púti hovoril br. Bruno OFM o podobnej skúsenosti a pozýval riešiť v otvorenosti a v pravde aj konfliktné situácie, ktorým sa spoločenstvo nevyhne. Dovoľme si ten konflikt, neutekajme pred ním (zvlášť v situácii, keď niekto prekračuje naše hranice a tvári sa, že je to pre naše dobro). Každý z nás má v bratstve svoje miesto a úlohu v ňom.

Potrebujeme si vyjasniť, čo všetko chceme zmeniť, opraviť. Nezostaňme zaseknutí v konflikte, ale pozvime k dialógu bez toho, aby bol niekto zranený. Kritizovanie za niečím chrbtom problém nikdy nevyrieši. S postojom lásky aj prejavovým súcitom, nie však so zatvorenými očami a srdcom. Naším darom bratstvu sa tak stane okrem modlitieb aj vďačnosť, poslušnosť a pokorná podriadenosť Božiemu plánu a zámeru. Všetci vieme, že milovať nie je ľahké.

To najviac, čo môžeme pre našich bratov, kňazov, duch. asistentov urobiť je modlitba. Sú poverenými správcami našich bratstiev i duší a to nie je ľahká služba. Určite ocenia duchovnú podporu a zvlášť v ťažkých chvíľach im pomôže vedomie, že ich naše modlitby nesú a sprevádzajú. Budme im aj my sami nápomocní. Nezostávajme bokom ako nepovšimnutí, nehodní pozorovateľia. Nespokojní a kritizujúci. Zapojme sa a budme aktívni. S tým čo máme a môžeme ponúknuť. Využívajme viac svoje dary a schopnosti na to, aby sme si pomohli vzájomne rásť. Treba však pamätať aj na to, že naši bratia sú tiež len ľudia s bežnými ľudskými hranicami a jedinečnosťou: introverti aj extroverti, citliví aj vznetliví, vážni aj radostní, jemní aj priami. Bohu vďaka za to. Dovoľme im byť tým, kým sú, s ich vlastnými darmi a charizmami, aby mohli slúžiť svojim vlastným spôsobom. Práve tá jedinečnosť je obohacujúca.

Sv. Terezka napísala len niekoľko mesiacov pred svojou smrťou, že konečne našla tajomstvo bratskej lásky: *musí byť pokorná, silná a pravdivá*. Takú lásku nám všetkým zo srdca vyprosujem.

s. Frančeska OFS

P. Jaroslav Cár OFMConv.

BYŤ DNES SOĽOU A SVETLOM PRE TENTO SVET...

S dnešným hosťom našej pravidelnej rubriky, minoritom, kňazom P. Jaroslavom Cárom OFMConv. som sa stretla na Národnej volebnej kapitule OFS, ktorá sa konala koncom augusta v Melčiciach. Zúčastnil sa na nej ako Rímom poverený zástupca generálneho duchovného asistenta pre OFS. Prostredie a činnosť miestnych bratstiev je mu dobre známe najmä z dlhoročného misijného pobytu v Albánsku, z ktorého sa pred dvomi rokmi vrátil. Po tohtoročných prázdninách bol menovaný do služby gvardiána bratislavského kláštora minoritov v Karlovej Vsi. Zároveň pôsobí ako rektor juniorátu (zodpovedný za bratov v počiatočnej formácii), taktiež ako vikár a sekretár kustódie minoritov, vo farnosti, o.i. učí na ZŠ tretiakov – prvoprijímajúce deti a vedie aj laické spoločenstvá.....

Malé curriculum vitae

Narodil sa v Ohradzanoch (okr. Humenné) 9. februára 1978. Má dve staršie sestry. Tu aj vyrastal a chodil na základnú 8-ročnú školu. Strednú elektrotechnickú školu absolvoval v Michalovciach. Po jej skončení narukoval na ročnú vojenskú službu do Martina, ktorú ukončil už v Prešove na jeseň 1997, a vzápätí vstúpil do postulátu bratov minoritov v Levoči, na ročný postulát. Noviciát mal v Poľsku na Kalwarii Paclawskej (okr. Przemyśl), kde v septembri 1999 zložil aj prvé rehoľné sľuby. Potom odišiel na štúdiá do Krakova, kde študoval filozofiu a prvé roky teológie (1999-2003). Na sviatok sv. Františka 4. októbra 2003 zložil večné sľuby v kláštornej kostole Ducha Sv. v Levoči a hneď potom odcestoval na ďalšie štúdiá do Ríma, kde ukončil základné teologické štúdiá. Na sviatok Karmelskej Panny Márie, 16. júla 2005 bol v rodnej obci vysvätený na kňaza. V Ríme ešte pokračoval v štúdiu v oblasti: Teológia spirituality, ktorú ukončil licenciátom. V r. 2007 prišla pozvánka na misijné pôsobenie do Albánska, ktorú prijal a na misijnú nedeľu v októbri 2007 z Ríma aj do Albánska vycestoval. Pôsoobil tu do roku 2017, po návrate začal svoju službu najskôr v Brehove a potom v Bratislave, kde slúži dodnes.

Úsvit povolania

Keďže pochádzam z katolíckej rodiny, ktorá praktizovala vieru, nemal som väčšie problémy pokiaľ ide o otázky viery, a teda aj moje povolanie sa začalo rodiť pomerne jednoducho, vďaka rodine a kňazom, ktorí vtedy u nás pôsobili a vydali pekné svedectvo života. Túžba po duchovnom povolaní sa u mňa zrodila už pomerne skoro, keď som bol ešte miništrantom asi v treťom ročníku ZŠ. Všetko však nabralo rýchlejší spád až keď som bol na strednej škole, kde som spoznal chlapcov, ktorí chodili k saleziánom na stretnutia, pridal som sa k nim a vtedy som sa dozvedel aj o rehoľníkoch, aj to, že existujú nielen diecézni, ale aj rehoľní kňazi. Začal som chodiť na duchovné obnovy a duchovné cvičenia, či iné aktivity u saleziánov, a to mi pomohlo tiež rozpoznať a pochopiť lepšie moje povolanie. Keďže pred ukončením strednej školy som napriek všetkému ešte nemal celkom jasno kam ... , tak som bol aj rád, že vtedy bola vojenská služba ešte povinná a narukoval som. Musím povedať, že pre mňa osobne bol to dobrý, požehnaný čas, kedy som mal dost času na čítanie kníh aj rozmýšľanie, a práve počas tejto služby som sa rozhodol pre rehoľný život. Čo zavážilo, že som napokon nešiel k diecéznym kňazom, aj keď som o tom od malička sníval? - bola to túžba žiť vo väčšej komunite, alebo inak povedané nebyť sám „na fare“.

Prekvapenie

Členovia mojej rodiny, myslím si, že už dlhšie niečo tušili, ale nevedeli nič konkrétne – a dozvedeli sa to nečakane, keď otvorili obálku (ja som bol v tom čase v kasárňach v Prešove), ktorá prišla z Krakova, a bol v nej list – odpoveď na moju žiadosť – potvrdenie o prijatí do rehole. Zaiste pocity v rodine boli zmiešané, pretože na jednej strane niečo tušili, ale na druhej nevedeli, kedy to príde. Prijali to, aj keď mama určite vtedy túžila viac, aby som bol diecéznym kňazom. Okrem osobného príkladu kňazov a rehoľníkov, s ktorými som bol v kontakte, na výber môjho povolania mali vplyv aj knihy, aj keď som vtedy neprečítal veľa, tie ktoré som dočítal však stáli za to. Prvá bola *„Aj diabol pred ním kapituloval“* o sv. Jánovi M. Vianney a druhá o Pátrovi Piovi, neskôr aj o sv. Františkovi, potom počas vojenčiny ich bolo už viac. Pokiaľ ide o misie, najviac ma oslovila kniha *„Na misijných cestách“* od kard. J. Tomku.

Kapucín alebo minorita?

K františkánskej duchovnosti som sa dostal cez jedného človeka, ktorého som stretol na stretnutí u saleziánov, a on ma nasmeroval ku kapucínom. Dal mi materiály, kontakty, a išiel som „na skusy“ ku kapucínom cez vianočné prázdniny do Poník, bol som tam asi zo dvakrát, a dokonca aj som rozmýšľal vstúpiť k nim, ale ako sa hovorí *„Božie myšlienky nie sú našimi myšlienkami...“* – a tak som napokon vstúpil k bratom minoritom, ktorých som spoznal v Levoči až po skončení strednej školy na duchovných cvičeniach,

ktoré vo mne zanechali silnú stopu. Na sv. Františkovi ma najviac oslovila jeho jednoduchosť, pokoj a vnútorná sloboda od všetkého. Vlastne bol a je stále pre mňa dôkazom, že duchovné obrátenie veriaceho katolíka je možné, a nie sú to len slová na papieri. František vedel zapáliť a osloviť svojou jednoduchosťou svet vtedy a vie aj dnes. Myslím, že niekedy my ľudia si sami veľa vecí sťažujeme, komplikujeme a predsa ku spásu je cesta jednoduchšia, aj keď zaiste nie bez kríža. U Františka ma oslovila aj jeho zamilovanosť do kríža, jeho modlitby a túžba pripodobniť sa Kristovi vo všetkom, jeho stigmy a prijatie toho, že po jeho obrátení a zmene života ho mnohí neprijali, vysmievali sa mu... a on to prijímal s úžasnou pokorou.

Misia Albánsko

Zatiaľ najdlhšie, ako kňaz rehoľník, som pôsobil v Albánsku, necelých 10 rokov. Je to zaiste vzácna skúsenosť a tiež veľmi bohatá, zvlášť pokiaľ ide o iné náboženstvá ako islam, s ktorým my Slováci nemáme u nás doma žiadnu skúsenosť, a tvoríme si názor len vďaka masmédiám či krátkym stretnutiam z dovolenky. Musím sa priznať, že moja skúsenosť, napriek všetkým predsudkom či názorom iných ľudí, bola pozitívna. S výnimkou možno niektorých situácií, sme pociťovali od ľudí moslimského vyznania úctu a rešpekt, pochopenie a mohli sme rátať dokonca aj s ich pomocou. Každý rok sme sa s bratmi zúčastnili na moslimských sviatkoch „Bajram“, na ktoré nás pravidelne pozývali a ani oni nepohrdli naším pozvaním na Vianoce, či Veľkú Noc. Vo všeobecnosti ľudia zvykli stále hovoriť, že „Boh je len jeden“ – s čím aj súhlasíme – a vlastne to nás spája, a je tiež východiskovým bodom k dialógu, a ten zaiste nechýbal. Albánsko je známe práve tým, že rôzne náboženstvá sa v tomto kraji veľmi tolerujú a vedia spolu nažívať v pokoji, čo zdôraznil aj pápež František, ktorý navštívil Albánsko v r. 2014. O dva roky neskôr - 5. novembra 2016 – boli vyhlásení 38. mučeníci z čias komunizmu za blahoslavených. Tieto udalosti nepochybne oživilo katolícku Cirkev v tomto prevažne moslimskom štáte a prispeli aj k novým obráteniam, či duchovným povolaniám.

Terciári

V Albánsku som mal aj skúsenosť s františkánskymi terciármi, ktorých vznik v našej farnosti v meste Fier, sa datuje na 8. december 2010. Práve v tento deň, keď sme slávili sviatok Nepoškvrnenej Panny Márie, patrónky našej farnosti, páter Julio zo Španielska, františkán, pri sv. omši pozval veriacich k zapísaniu sa do tretieho rádu sv. Františka. A tak postupne vznikla prvá skupina terciárov aj na juhu Albánska, kde sme pôsobili. V Albánsku v tom čase už existovalo 5 bratstiev, sústredených zvlášť pri františkánskych kláštoroch na severe Albánska. Tieto bratstvá nie sú veľmi početné, ale súdržné a snažia sa v mnohých aktivitách spolupracovať s bratmi z kláštorov.

Kosovo

Veľmi pekné spomienky mám však na bratstvo terciárov v Kosove, v mestečku Gjakova, kde taktiež bývajú Albánci. Toto bratstvo bolo veľmi živé a najviac aktívne z tých, ktoré som medzi Albáncami osobne spoznal a navštívil. Mali neustále nové povolania, angažovali sa v službe chorým vo farnosti, ale taktiež v iných dobrovoľníckych ak-

tivitách vo farnosti. V tejto kosovskej farnosti je veľmi aktívne a pružné aj spoločenstvo františkánskej mládeže, ktoré vedú pátri františkáni. Je to vlastne „dorast“ pre OFS, ale aj „predĺžená“ ruka farára.

Pán žehná tým, ktorí vyšli „na pole“ pracovať...

Aj keď sa často hovorí o úpadku kresťanskej viery, nemyslím, žeby sa jednalo o tzv. úpadok našej viery na Slovensku, skôr by som to nazval oslabenie katolíckej viery. Príčin môže byť niekoľko, jednou z nich je určite ľahostajnosť, pred ktorou vystríhal svojich bratov aj sv. Maximilián v Nepokalanove; ďalej je to sebestačnosť, ktorú pociťuje dnešný človek, a teda nevidí zmysel obracať sa k Bohu; a napokon je to nepochybné aj naša materiálna situácia – aj keď stále hovoríme, že sa tu zarába málo a pod., je pravdou, že dnešný človek sa z materiálneho hľadiska nemá až tak zle. Zostáva paradoxom fakt, že keď bola väčšia bieda, či nedostatok mnohých vecí, rodiny mali viac detí, nebáli sa ich prijať a tešili sa z nich, dnes sa máme lepšie a detí je menej, a teda pochopiteľne aj povolaní do du-

Foto: Stretnutie bratstva vo Fier s P. Nunziom OFM, národným asistentom OFS v Albánsku

Foto: Sv. omša v dedinke Jaru (pri meste Fier), slúžená v rokoch 2010-2014 vo vojenskom bunkri

chovného stavu je menej; ak prichádzajú dnes mladí zaklopať na kláštor-
né dvere, či na dvere seminára, je to
často už v zrejšom veku, mladí dnes
potrebujú viac času na zamyslenie
a chcú tiež zakúsiť svet, ktorý sa im ot-
vára a ponúka „všetko“ – život bez
hraníc... Napriek všetkému, pochopi-
teľne, má zmysel modliť sa a prosiť Pá-
na žatvy o nových robotníkov, pretože
povolanie napokon dáva Boh a nie
človek. Je potrebné modliť sa aj za
tých, ktorí sa cítia byť povolani, aby to
povolanie vedeli – chceli prijať a od-
povedať naň ako Panna Mária – slovom
Fiat!

A povolanie dostávame všetci, nie však
každý ho hľadá, alebo naň odpovie.
Všetci sme pozvaní k permanentnému
obráteniu sa k Bohu a k duchovnému
rastu.

Duchovné obrátenie je však proces, je
to vlastne cesta premeny zmýšľania
a obnovy ducha, a preto sa nedá hovo-

riť o dokonanej situácii či stave, ale
skôr je potrebné sa zamýšľať, ako na
tejto ceste obrátenia vytrvať a nezne-
chutiť sa, nevrátiť sa späť, či nezostať
stáť na jednom mieste. K obráteniu je
potrebná veľká odvaha a odhodlanie,
aké vidíme u kráľa Dávida, sv. Pavla, či
u nášho zakladateľa sv. Františka. My
vieme, že Boh žehná iba tým, ktorí
„vyšli na pole pracovať“ a nie tým, ktorí
postávajú pri ceste a nariekajú; obráte-
nie je teda o vôli človeka, čiže „ako veľ-
mi chcem - túžim“ zmeniť sa.

*„Chcem zaželať všetkým bratom
a sestrám tretieho rádu sv. Františka,
aby neklesali na duchu, nestrácali nádej
a radosť, pretože „ak soľ stratí chuť,
čím ju osolia?!“*

Byť dnes soľou a svetlom pre tento
svet je neľahká výzva, ale Boh vie prečo
si nás povolal, a chce, aby sme boli
trpezliví a vytrvali až dokonca.

Rozhovor pripravila
Sr. Mária Marcela

Preto v duchu blahoslavenstiev a ako pútnici a cudzinci na ceste do Otcovho domu nech sa usilujú, aby očistili svoje srdcia od každej náklonnosti a túžby po majetkoch a moci. (Reg 2,11)

...ako pútnici a cudzinci na ceste do Otcovho domu...

Putovanie je veľmi nákazlivé. Ak ho raz človek zakúsi, volanie diaľav začína byť akosi čoraz intenzívnejšie. Opustiť aspoň na chvíľu všetko, čo je tak dôverne známe a vydať sa v ústrety neznámemu... Sám sv. František chcel byť na tomto svete len cudzincom a pútnikom.

Po roku sa v nás opäť objavila túžba nasledovať jeho šľapaje, a to doslovne. Chodiť tade, kade chodil on, navštíviť miesta, ktoré navštívil on. Toto ponúka via di Francesco. Po skúsenosti putovania Rietskym údolím sme sa tento rok rozhodli pre etapu z mestečka Arrone do cieľovej stanice Assisi. Týždeň od 13. - 20. júla bol pre štyroch svetských františkánov nielen cestovateľským zážitkom, ale aj pozvaním na duchovnú púť do vlastného vnútra.

Najskôr sme sa potrebovali dopraviť do Ríma. Po počiatočných problémoch na letisku vo Viedni, kedy sme takmer na poslednú chvíľu stihli lietadlo, nás v Ta-

liansku čakalo prekvapenie. Jurajovi nepriletel ruksak a ocitol sa len s tým, čo mal na sebe. To aby sme si neboli príliš istí tým, čo všetko sme si na cestu zabezpečili... Táto skúška od sv. Františka trochu skomplikovala naše plány. Rozhodli sme sa dokúpiť Jurajovi aspoň základné veci na prežitie, čo znamenalo časový sklz a istotu, že nestihneme vlak do mesta Terni. Nemenovaný obchod so športovým oblečením v Ríme, len pár zastávok metrom od vlakovej stanice, bol cenovo prístupný a poskytol akú - takú náhradu za stratenú batožinu. Keď ešte k tomu začalo pršať, unavení z cesty a nakupovania sme sa svorne zhodli na tom, že sa nám treba učiť aj pokore

a úsek, ktorý sme mali prejsť v tento deň (15 km z Arrone do Ceselli), sme sa odviezli autobusom.

Druhý deň skoro ráno sme sa vydali na cestu do Spoleta. Z údolia sme postupne stúpali po lesných cestičkách do vrchov až ku kláštoru v Montelucio, ktorý stojí na mieste, kde mal svoju pustovňu aj sv. František. Podľa tradície sa tu zdržiaval okolo roku 1218. So studňou na nádvorí je spojená legenda ktorá hovorí, že František rozkázal kopať na najvyššom bode a napriek pochybovaniu bratov sa studňa začala naplňovať vodou. Po krátkom oddychu sme pokračovali v ceste. Odtiaľ to bolo už len kúsok do Spoleta. Malým sklamaním bolo, že most Ponte delle Torri bol uzavretý a do mesta sme museli ísť inou cestou.

Celé Spoleto žilo veľkým kultúrnym festivalom, takže Duomo so známym Listom od sv. Františka bratovi Leovi bol zatvorený. Zároveň sme sa dozvedeli, že ubytovanie, na ktoré sme sa spoliehali, už 2 roky nefunguje. Problémom bolo nájsť večer kostol, kde by sa konala sv. omša (bola nedeľa), avšak kostolík sv. Filipa Neriho bol poslednou záchranou. V evanjeliu sa čítalo podobenstvo o milo-

srdnom Samaritánovi. Po sv. omši sme stretli francúzsku pútničku, ktorá taktiež zháňala ubytovanie. Po krátkom rozhovore sa s nami rozlúčila so slovami: "You make me smile...". My sme na noc zakotvili v neďalekom hoteli s nádejou, že snáď ráno už bude Duomo otvorený.

Naše modlitby sú vypočuté. Katedrála je otvorená, takže si môžeme Františkov list obzrieť zblízka. Potom opäť berieme rucksaky na plecia a vydávame sa na cestu cez olivové háje do dedinky Poreta. Začína pršať, vyťahujeme pršíplášte... Je teplo a dusno. O chvíľu sa cítime ako naložení vo vlastnej šťave. Radšej zhadzujeme pršíplášte a vystavujeme sa kvapkám dažďa.

Cestou stretávame skupinku mladých talianov. Vyzerajú, že nemajú síl nazvyš. Navzájom jeden druhého ťahajú do kopca a na povzbudenie si spievajú pesničky od Erosa Ramazzottiho. O chvíľu sa v dialke pred nami objavuje Castello di Poreta, my však bočíme dole do dedinky. Ubytovatelia sme v krásnej kamennej usadlosti, ktorá bola kedysi sídlom kardinála. Svedčí o tom aj kaplnka pristavaná k domu. Milý pán domáci nám vybaví večeru u susedky pani Rosy, na ktorej

spoznávame dve belgické pútničky - terciárky a mladého francúza Christophu. Krásny medzinárodný večer, plný zdieľania. Konečne sa cítime ako praví pútnici.

Ráno sa vydávame do neďalekého mestečka Trevi. Cesta vedie okolo kláštora sestier, ktoré si hovoria Comunita Sorelle Eremo francescano di Campello. Po zazvonení na zvonec prichádza drobná sestra a ochotne nám poukazuje kostolík a priestory okolo kláštora s výkladom v angličtine. Na tomto mieste už v 5. storočí žili prví sýrski pustovníci. Sestra nás zavedie do tmavej jaskyne vytiesanej v skale, kde pravdepodobne prebýval aj sv. František. V kláštore žije malá komunita štyroch sestier. Ich zakladateľka Sorella Maria (rodená Valeria Pignetti) túžila žiť františkánskym spôsobom v tichu, bez zakladania zvláštnych kongregácií. Veľmi milovala sv. Máriu Magdalénu, preto je jej zasvätená aj malá kaplnka v záhrade, kde sestry skladajú svoje sľuby. Sestry tu žijú v jednoduchosti a chudobe (v kláštore nemajú pitnú vodu, musia si ju sem voziť). Modlia sa za ľudí, ktorí k nim prichádzajú. Sestra nám prezradí aj niečo o sebe. Je vyštudovaná farmaceutka a je v kláštore už osem rokov. Ešte spoločné foto a lúčime sa so sestrami. Vypravdia nás až k bráne a na cestu nám spievajú požehnanie, ktoré tak rád dával aj sv. František.

O chvíľu dosahujeme cieľ dnešného dňa - krásne historické mesto Trevi. Ako nám pripomenula sestra, v meste pôsobia aj dvaja slovenskí kňazi, ale nepodarilo sa nám s nimi stretnúť. Tešíme sa na odych v našom ubytovaní.

Ďalší deň nás čaká pomerne dlhá cesta cez Foligno až do mestečka Spello. O 12.40 sme konečne dorazili k sv. Angele z Foligna, ale zisťujeme, že kostol

pred 10. min zatvorili. Sklamaní sa rozhodujeme nečakať na koniec siesty a pokračovať ďalej (to ešte nevieme, že na spíatočnej ceste do Ríma sa s Angelou ešte stretneme).

Spello nám však svojou krásou všetko vynahradí. Vo vzduchu cítiť, že sa už "zassisieva"... Krásne kamenné mestečko, na vrchole s kostolíkom kapucínov Chiesa di san Severino. Dozvedáme sa niečo o ctihodnom bratovi kapucínovi Ranierovi zo San Sepolcro. Chceme ostať na večery, ale bratia sa modlia v chóre. Nevidíme nikoho, počujeme len ich hlasy.

Ráno sa budíme s nádejou, že dnes už dorazíme do cieľa. Z dvoch variant ciest do Assisi si vyberáme tú ťažšiu, ale krajšiu. Vedie cez vrch Monte Subasio.

Po pár kilometroch stretávame mladého poľského kapucína, ktorý má pred večnými sľubmi. Medzi stromami sa občas mihne jeho hnedý habit evokujúci to, ako tadiaľto chodil svätý František. V dialke pred nami už vidíme mesto, ktoré je jeho prítomnosťou nasiaknuté.

Prechádzame cez Eremo delle Carceri. Malá nepozornosť na ceste (asi popoludňajšia únava), strácam rovnováhu a náhle pocítim tvrdosť asfaltu. Kým si uvedomím, čo sa deje, moji spolupútnici sa ma už snažia zdvihnúť zo zeme. S modrinami a nejakými odreninami pokračujeme ďalej.

Do Assisi vchádzame okolo Rocca Minore a mierime rovno do hotela. Tam sa dáme do poriadku a ponáhľame sa na svätú omšu v Bazilike sv. Františka. Spoznávam, že napriek snahe učiť sa po taliansky toho veľa nerozumiem. Vtom k bunkám šedej mozgovej kôry dorazí zvukový signál:... "non c'è ideologia, c'è

persona..." Pre túto chvíľu je to všetko, čo mi postačuje. Pohľadom sa pozdravíme s našimi belgickými priateľkami, tak aj oni došli do cieľa. Po omši nasledujú spievané vešpery a adorácia pred Oltárnou sviatosťou. Každý z nás má za čo ďakovať. Pred nami je celý deň v Assisi.

Ráno opäť navštevujeme sv. Františka. Mladý minorita nám vystaví pútnické certifikáty (viď foto) napriek tomu, že mal práve niečo iné na práci. Od Františka prechádzame peši po Strada Mattinata priamo až do Porciunkuly - kostolíka, ktorý František tak miloval. Aj pútnik ako on potreboval miesto - duchovný domov, kam sa mohol vždy vrátiť. Potom nás čakala cesta ku svätej Kláre (bez nej by to nebolo ono) a do San Damiana. Nadšenie sa miešalo s nostalgiou, že čoskoro budeme musieť odtiaľto odísť. Deň sme zavřili večernou svätou omšou v Bazilike s vešperami a pobožnosťou ku Kristovým ranám. Veľkým šťastím pre nás bolo, že práve v tento piatok sa konala večerná hodinová ado-

rácia priamo v tombe spojená s modlitbou kompletória pri hrobe sv. Františka. Lepší záver našej púte sme si ani nemohli predstaviť.

V sobotné ráno sme sa rozlúčili s pánom domácim z hotela a v Porciunkule sme nasadli na vlak smerujúci do Ríma. Našťastie bolo potrebné prestupovať vo Foligne, kde sme mali hodinu čas na ďalší spoj. To sme využili na návštevu kostola sv. Františka, kde je pochovaná terciárka sv. Angela z Foligna.

Odlet z večného mesta bol tentokrát bez problémový a vo večerných hodinách sme pristáli vo Viedni. Odtiaľ nasledovala už len cesta autom do Žiliny do našich domovov. Františka a jeho odkaz si však snáď každý z nás odniesol vo svojom srdci...

P.S. Ruksak týždeň po našom návrate dorazil domov.

Anežka Martina Zonnenscheinová

Na krídlach anjela

Plne naložené auto s manželmi Pavlom, Gabrielou a ich šiestimi deťmi uháňalo diaľnicou. Za oknami auta sa mihotali obrysy pôvabnej krajiny, ktoré sa pomaly strácali vo večernom prítmí. Už len zablúdené svetlá okoloidúcich reflektorov podchvíľou osvetlili cestujúcich. V aute vládol pokoj, menšie deti spali, staršie si v myslí triedili spomienky na prežitú dobrodružstvá. Nikto z prítomných netušil, že to najväčšie ich ešte len čaká...

Rodinka sa vracala domov z dlhej púte po miestach, kde žil sv. František z Assisi a jeho nasledovníci. Počas uplynulých šiestnástich dní navštívili viacero miest v regiónoch Toskánska, Umbrie, ale i Abruzzu a Apúlie. Spoločne obdivovali krásu starobylých miest a dotýkali sa pokladov františkánskej histórie i prítomnosti. Poznávali rozmanitosť prírody i pohostinnosť miestnych ľudí. Zažívali radosť z morského kúpeľa, ale i úmorné chodenie v neznesiteľnej horúčave.

S pribúdajúcimi kilometrami prejdenej cesty rastie aj túžba po domove. „Už aby sme boli doma“ - povzdychne si Gabriela. Pavol sa nepokoje zahniezdi na sedadle vodiča, mlčky prikývne, no na tvári sa mu zračí ustarostenosť. Už dobrú hodinu sa trápi kvôli autu. Na podlahu zošliapnutý plynový pedál a ručička tachometra ukazuje sotva sedemdesiatku... auto evidentne stráca výkon. „Čo teraz?“ pomyslí si, keď sa po chvíli ozve hlasné chrčanie motora... Pri

najbližšom diaľničnom odpočívadle zídne z diaľnice. Zastane pri slabom svetle poulicnej lampy a bezradne pozerá pod otvorenú kapotu vozidla.

„Už sme doma?“ ozve sa rozospatá Alžbetka. „Ešte nie, spinkaj“ odpovie Gabriela a prstami nahmatá ďalšie zrnko ruženca. Pavol zabuchne kapotu a nastúpi do auta. „Nič sa nedá robiť, musíme ísť ďalej“ povie a vozidlo sa s hlasným hrkotom pohne dopredu. Prejdú ešte zopár kilometrov, ale auto melie z posledného a po chvíli definitívne zastaví na okraji diaľnice. Je koniec!

Auto sa už nedá naštartovať. Rodina sa ocitla uprostred noci v neznámom prostredí, ďaleko od domova. Je potrebné privolať pomoc. Našťastie je v blízkosti diaľničný núdzový telefón. Pavol do slúchadla oznámi poruchu auta. Pokojný hlas na druhej strane telefónu sa ho opýta na druh auta a potom mu oznámi, že po-

siela odťahovú službu. Zanedlho naozaj vidia, ako prichádza odťahové vozidlo s blížiacimi výstražnými majákmi. Vystúpi z neho mladý, uhladený muž. Po zistení, že porucha je vážna, rýchlo naloží pokazené auto aj s posádkou na korbu odťahového auta. Rodine oznámi, že ich aj s autom odťahne do neďalekého mestečka, ktoré sa volá Palmanova.

Po príchode do mestečka im ochotný mladík z odťahovej služby vysvetlí, že v sobotu v noci, ani nasledujúci deň v nedeľu im v Palmanove nikto auto neopraví. Autoservis bude otvorený až v pondelok ráno. Dovtedy môžu nechať pokazené auto odstavené v blízkosti servisu, ktorý sa nachádza v malej okrajovej časti mesta. Odťahovka však najprv zastaví pred malým hotelom, kde núdznym ponúknu ubytovanie. Pavol zhodnotí ekonomické možnosti rodiny, ktoré sú po dlhom pobyte v Taliansku obmedzené a rozhodne, že komfort hotelovej izby bude dopriať len jeho manželke, dcéram a malému synčekovi. Otec s troma najstaršími synmi bude nocovať v aute alebo jeho blízkosti v spacákoch. Gabriela sa pri lúčení s manželom rozhodne, že s dromcami predsa len nezostane v hoteli, ale budú zdieľať rovnaký osud ako zvyšok rodiny.

Palmanova je historické mesto, ktoré leží na severovýchode Talianska asi 30 km od Slovinských hraníc. Bolo vybudované ako mestská pevnosť v období renesancie a dodnes si zachovalo tvar pravidelnej deväťcipej hviezdy s troma vstupnými bránami. V okolí mesta je množstvo zelene a poľnohospodárskych pozemkov. Dva kilometre od hradieb tohto pozoruhodného mestečka je umiestnená malá priemyselná zóna, kde je niekoľko ulíc s firemnými prevádzkami a výrobnými podnikmi. Odťahové vozidlo smerovalo na ulicu Via Primo Maggio, kde sa nachádza autoservis. Zastavilo až na konci tejto ulice, na parkovisku, ktoré

získalo prázdnotou. Vodič zložil pokazené auto na jeho okraji, pár metrov od dvoch veľkokapacitných kontajnerov, blízko neupraveného trávniku s hustým kríkovým porastom. S mladým Talianom sa pri lúčení dohodnú, že faktúru za odťah zaplatia až v pondelok, keď vyberú z bankomatu svoje posledné peňažné úspory.

Po odchode odťahovky si rodina pripravila provízorný nocľah. Upravila si sedadlá a skontrolovala okolie auta, kde si rozložila spacie vaky. Uprostred hlbkej noci nie je nikomu do reči. Deti sa novým podmienkam prispôbili, rýchlo vliezli do spacákov a v okamihu zaspali. Na manželov však doľahla neistota a ťažoba novovzniknutej situácie. Oči upierajú k hviezdám rozosiатыm po nočnej oblohe. Hľadajú odpovede na otázky, ktoré im víria hlavou. Bremenno zodpovednosti ich ťaží na duši. Doľahli na nich obavy, ktoré im bránia zaspáť.

Je nedeľa ráno 6.septembra. Rodina sa prebúdzá do novej reality. Pavol vyzerá utrápene a nevyspato, bezcieľne sa prechádza hore – dole po parkovisku. Gabriela zisťuje, že im dochádza voda a v okolí žiadna nie je. Chýbajú im aj základné potraviny, preto sa rušia raňajky a odpadá aj ranná hygiena. Pri spoločnej modlitbe sa všetci modlia akosi vrúcnejšie. Slová „chlieb náš každodenný daj nám dnes“ znejú zrazu ozajstne a naliehavo. Po rannej modlitbe sa rodina rozhodne, že navštívi mesto. Na námestí Piazza Grande, ktorý má tvar pravidelného šesťuholníka sa zúčastnia sv. omše v miestnej katedrále, ktorá dominuje celému námestiu. Je poludnie, čas obeda – no v mestečku sú potraviny zatvorené, až v ktorejkoľvek uličke nájdú otvorený bar s rýchlym občerstvením. Pavol kúpi dve veľké obložené bagety a v parku pri hradbách ich starostlivo rozdelí medzi ostatných členov rodiny. Keď sa všetci vrátia naspäť na parkovisko, čaká ich milé prekvapenie. Maximilián má dnes 2 roky a jeho mamka

prípraví malú oslavu. Odkiaľsi z útrobov auta vytiahne malú krabicu s bábovkou, ktorú predvídavo kúpila pred dvoma dňami. Dokonca má pripravený aj darček – nové topáňky a dve tortové sviečky, ktoré slávnostne zapália a Maxi za potlesku sfúkne ich plamienky. Všetci sú dojatí, mamka si aj poplače, ale tajne, aby to deti nevideli... Prichádza večer, rodinu čaká ďalšia noc na

parkovisku. Pavol napíše prvé esemesky príbuzným, neskôr aj priateľom a poprosí ich o modlitbovú pomoc. Gabriela uprostred bezsennej noci napíše správu školským sestrám sv. Františka...

Rodina čelí trpkkej skúške, ktorá okorenila ich putovanie a pripomenula im, že k životu patrí aj kríž. Keď vedeli prijať od

Boha toľko dobrodení, musia sa naučiť prijať aj utrpenie... Všetci členovia rodiny pociťujú nepohodlie, zakusujú hlad, smäd, páľavu a nájazdy komárov za bezsenných nocí. Horšie je, že sa k týmto vonkajším trápeniam pridáva aj vnútorný nepokoj a zúfalstvo. Deti zvládajú situáciu veľmi statočne, tie najmenšie prijímajú všetko čo sa okolo nich deje bezstarostne, tie staršie sa situáciu snažia pochopiť... Pavol zväzda vnútorný boj, ktorý sa navonok prejavuje nechutenstvom do jedla a nespavosťou. Aj Gabriela prežíva úzkosť, ktorú jej badať na tvári. Vo vnútri svojej duše však nezáváža boj, ale silno volá k Bohu svojmu Pánovi.

Podivuhodná sila jej viery sa prejaví pri spoločnej modlitbe, keď vysloví onú pamätnú prosbu: „Bože pošli svojich anjelov, aby nás na svojich krídlach preniesli domov.“

Keď sa matné svetlo blížiaceho sa brieždenia dotklo spiacych detí, ich rodičia už boli hore. Cítili ako prvé lúče slnka prinášajú svetu teplo a novú nádej. Bol konečne pondelok. Dnes opravia ich auto a konečne budú pokračovať v ceste domov. Po príchode známej odťahovky, znova naložia pokazené auto a prepraví ho do neďalekého servisu. V autoservise auto prevezmú a presunú do dielne. Štíhly automechanik s hustými do-

zadu začesanými vlasmi si natiahne modré gumené rukavice a pustí sa do opravy. Pavol stojí opodiaľ a pozoruje ako uvoľňuje a odoberá jednotlivé súčiastky motora. Zručný opravár pracuje rýchlo, len sem-tam dá majiteľovi auta pokyn, aby pristúpil bližšie a ukáže mu poškodený diel, zničené ozubené koleso či iný fragment pokazeného dieselového agregátu. Pavla sa zmocňuje zlá predtucha, vidí že poškodenie je značné a oprava nebude lacná, ani jednoduchá. Uvedomuje si aj skutočnosť, že po zaplatení faktúry za odťahovú službu im nezostali už takmer žiadne peniaze. Auto-mechanik po zistení rozsahu škôd povie, že budú potrebovať istý čas na objednanie náhradných súčiastok. Pavol začína strácať posledné zvyšky nádeje. V zúfalstve volá na veľvyslanectvo Slovenskej republiky v Ríme a prosí o pomoc. Zamestnankyňa veľvyslanectva si ho vypočuje, ale žiadnu pomoc nevie ponúknuť. Stále dookola opakuje, aby si nejako pomohli sami. „Ako?“ pýta sa Pavol. To pani z veľvyslanectva nevie, ale netreba sa vzdávať. Nakoniec si vyžiada k telefónu majiteľa servisu a dlhú chvíľu s ním komunikuje. Žiada ho, aby rodine zo Slovenska faktúrovali každú položku zvlášť a prehľadne. Vysvetľuje mu v akej sa nachádzajú zložitejšia situácia.

Medzitým sa Gabriele ozvali viacerí známi, ktorí rodinu povzbudzovali a uisťovali o svojej modlitbovej podpore, dokonca o vytvorení modlitbovej reťaze. V skorých ranných hodinách volali aj školské sestričky aby zistili, kde presne sa rodina nachádza. V priebehu dopoludnia kontaktovali farnosť v Palmanove, pomáhali v komunikácii s autoservisom a zorganizovali okamžitú záchrannú misiu.

Popoludní si šéf servisu zavolá Pavla do kancelárie. Robustný päťdesiatnik hovorí nahlas a rozhadzuje pri tom rukami. Niektoré slová zdôrazňuje a viackrát opakuje. Vysvetľuje ktoré súčiastky bude potrebné pri

oprave vymeniť. Jednotlivé diely kreslí perom na papierik a ku každej napíše jej názov a cenu. Hovorí, že súčiastky museli objednať u viacerých dodavateľov. Pri kreslení poslednej súčiastky, ktorá vyzerá ako ozubené koleso, na malú chvíľku zmĺkne. Nahlas povzdychne a potom veľmi pomaly a trochu tichšie povie, že táto súčiastka je problém...Veľký problém. Nakoniec povie, že nie je drahá, ale nikde v Taliansku ju momentálne nemajú... že ju musel objednať až v Južnej Kórei. Pavol nechápavo krúti hlavou a svojou mizernou taliančinou sa opýta, kedy bude auto hotové. Šéf sa na sekundu zamyslí a potom napíše na papierik dátum: 23.09.2009 a čísla dvakrát podčiarkne.

Pavol vychádza z kancelárie zronený. Neveriacky hľadá na pokreslený lístok. Zrazu si uvedomí, že 23. september je dátum spomienky na Pátra Pia, ktorý v ten deň odišiel do večnosti. V myšlienkach sa vráti do San Giovanni Rotondo, ktoré spolu s rodinou navštívil pred piatimi dňami a znovu prežíva neobyčajné stretnutie so svätým kapucínskym kňazom, ktorého telo bolo exhumované a vystavené k úcte po štyridsiatich rokoch od jeho úmrtia... Pavol je vyčerpaný a zmätený, pomalým krokom, so zvesenou hlavou vychádza zo servisu. Na ulici zbadá Gabrielu. Zdá sa, akoby sa usmievala. Rýchlo k nemu podíde a čosi mu šepká. Pavol sa na ňu nechápavo díva. „Sme zachránení,“ opakuje Gabriela „Boh po nás posielal svojho anjela“ povie trochu hlasnejšie. Keď vidí že Pavol nereaguje, začne vysvetľovať: „Volali sestričky, že pomoc je na ceste. Ide po nás páter Egíd na deväťmiestnom aute.“

Radosť z dobrej zvesti bola ohromujúca, rýchlo zahnala smútok aj zúfalstvo. Všetko zrazu dostávalo nový zmysel. Veci sa dali do pohybu, bolo potrebné sa pripraviť na odchod domov. Chlapci vyložili z auta desiatky rôznych tašiek a krabíc, niekoľko

ruksakov, vedierko plné mušlí a malý kvietok v kvetináči. Potom veci preniesli na parkovisko. V noci o tretej hodine prichádza páter Egíd. Rýchlo pobalia všetky veci do auta, nasadnú a letia na krídlach anjela domov. Okolo deviatej sú v Bratislave. Pri Nitre opäť zastavujú. Egíd ich pozýva na nezabudnuteľný obed. Do Košíc vchádzajú podvečer o pol piatej. Gabriela jemne pohladí Alžbetku po hlave a povie: „Vstávaj, už sme doma.“

Pavol sa po opravené auto vrátil v stanovenom čase. V kancelárii sa šéf servisu čudoval, kto každý sa o auto zaujímal: veľvyslanectvo, rehoľné sestričky, dokonca bol auto skontrolovať aj nejaký kňaz zo Slovinska. Pavol vyplatil požadovanú sumu, podal šéfovi ruku a prevzal kľúče od auta. Vonku na parkovisku nastúpil do auta a kľúčik vložil do spínacej skrinky. Očami prešiel po palubnej doske, keď jeho pohľad zavadil

o malú okrúhlu nálepku za predným sklom. Stálo na nej napísané: „Santo Padre Pio protegimi.“ („Svätý Páter Pio, ochraňuj ma“) Pousmial sa, otočil kľúčikom a vydal sa na cestu domov.

Po šťastnom návrate domov sa Pavol a Gabriela rozhodli, že 8. september bude pamätným dňom ich rodiny. V tento deň budú vzdávať Bohu vďaky a spomínať v modlitbách na všetkých dobrodincov.

Príbeh bol opísaný pri desiatom výročí šťastného návratu domov a je prejavom vďačnosti za lásku a pomoc, ktorú Kongregácia školských sestier sv. Františka a Rehoľa menších bratov - Františkánov prejavili rodine v núdzi.

Venované školskej sestre Gabriele a menšiemu bratovi Egídovi.

Pavol Železník

So svojim záchrancom P. Egídom OFM

3/2019

Národné stretnutie Františkánskeho svetského rádu na Slovensku

Upršané ráno 13. júla nesľubovalo krásny deň. Napriek dažďu množstvo bratov a sestier v tom čase nastupovalo do autobusov a áut, aby sa stretli na národnom stretnutí Františkánskeho svetského rádu v Krivej na Orave, ktoré je rodiskom blahoslavenej sestry Zdenky Schelingovej.

Po príchode do Krivej čakalo účastníkov stretnutia radostné prekvapenie. Slniečko svietilo a nálada bratov a sestier bola veľmi srdečná. Oravský región, ktorý bol organizátorom stretnutia, zabezpečil parkovanie, rozdávanie pamätných obrázkov a podávanie informácií. Všetko s úsmevom, objatím a prejavom bratskej lásky.

Kostol sa rýchle zaplňal bratmi a sestrami a tiež sympatizantami hlavne z Oravy. O 10.30 sa začala modlitba Sedemradostného františkánskeho ruženca, predmodlievanie bolo v réžii regiónu. O 10.50 národný minister, br. Jožko Gazdík všetkých privítal a otvoril národné stretnutie. Hlavným celebrantom svätej omše bol otec Anton Tyrol, generálny vikár Spišskej diecézy. Spolucelebrantmi boli duchovní asistenti a kňazi z Krivej, Zuberca a Chlebnice.

Po svätej omši ponúkli krížové sestry pútavú prezentáciu života blahoslavenej sestry Zdenky. Po ukončení programu v kostole boli všetci prítomní pozvaní na agapé, ktoré s láskou pripravili sestry z Oravy. Pri tomto občerstvení tela, prebiehali bratské rozhovory

a tiež informácie o blížiacom sa privítaní a putovaní ikony Kráľovnej Františkánskej rodiny.

Pri moderovanej adorácii, ktorú pripravil duchovný asistent Oravského regiónu P. Peter Pružina OFM, sme ďakovali, chválili a prosili nášho Pána, aby nám dal svoje požehnanie, milosti a dary Ducha Svätého k ďalšiemu životu v bratstvách.

Po adorácii bratia a sestry putovali ku kaplnke Fatimskej Panny Márie, kde sa pomodlili Korunku k Božiemu milosrdenstvu. Na koniec stretnutia bolo prítomným udelené požehnanie.

Spoločné stretnutie bolo časom duchovnej radosti a povzbudenia. Nech prijatá milosť a požehnanie pomáha svetským františkánom nanovo nachádzať to, čo od nich svet najviac potrebuje: príklad skutočného františkánskeho života.

Monika Olečková, tajomníčka NB OFS

Príhovor Jozefa Gazdika účastníkom stretnutia v Krivej na Orave

Drahí bratia a sestry,

dovoľte mi, aby som Vás opäť po roku bratsky privítal spolu s duchovnými asistentmi na piatom celoslovenskom stretnutí tu v Krivej na Orave, v rodisku blahoslavenej sestry Zdenky Schelingovej.

Okrem provinciálnych ministrov všetkých troch františkánskych rádov na Slovensku bol pozvaný aj otec biskup Mons. Štefan Sečka, ktorý ďakuje za pozvanie, ale zároveň sa ospravedlnil, že sa nezúčastní tejto slávnosti, nakoľko mu to nedovoľujú iné povinnosti. Pán biskup uisťuje celé naše spoločenstvo o jeho duchovnej blízkosti a aj o jeho modlitbách za nás.Pán Boh zaplať...

Pozvanie však prijal generálny vikár, mons. Anton Tyrol, ktorého srdečne vítam na tomto stretnutí a verím, že nás povzbudí v našej františkánskej službe.

Vítam na tomto stretnutí aj zástupcov františkánskeho svetského rádu z Českej republiky a samozrejme v neposlednom rade vítam bratov a sestry spolu s duchovnými asistentmi zo 61 miestnych františkánskych bratstiev, ktorí prišli z celého Slovenska, aby vzdali úctu blahoslavenej sestre Zdenke, načerpali hojné milosti, oživilí a posilnili Ducha bratskej

lásky a pocítili radosť zo svojho povolania i príslušnosti k našej veľkej františkánskej rodine.

Chcem privítať a poďakovať aj miestnemu pánu farárovi PaedDr. Rudolfovi Schusterovi, ktorý nám umožnil toto stretnutie. Ďakujem všetkým organizátorom z Oravského regiónu za ich obetavú prácu, že môžeme byť prítomní na mieste, ktoré je úzko späté so životom blahoslavenej sestry Zdenky Schelingovej.

Prednáška o sestre Zdenke bude po svätej omši. Len v krátkosti chcem pripomenúť, že sestra Zdenka slúžila a pomáhala všetkým. Na prvé miesto dávala samého Krista, ktorého videla vo všetkých blížnych. Za túto pomoc bola kruto mučená, čo zapríčinilo jej predčasnú smrť. Berme si príklad zo sestry Zdenky, budme pomocníkmi a nie mučiteľmi. Spoznávajme v našich blížnych, hlavne núdznych samého Pána Ježiša Krista. Za odmenu nás posilni svojou láskou a dobrotou, ktorú budeme vytrvalo šíriť medzi nás, naše rodiny a rozdávať v prostredí v ktorom žijeme. Preto prosíme, aby sme vždy hľadali a plnili Pánovu vôľu a jeho milosrdenstvo.

Jozef Gazdik
národný minister OFS

VIII. NÁRODNÁ VOLEBNÁ KAPITULA OFS NA SLOVENSKU

Sláveniu kapituly predchádzala dôkladná modlitbová príprava a návrh kandidátov na nasledujúce trojročné obdobie.

Volebnej kapitule predsedala sestra Andrea Karlovič, členka predsedníctva Medzinárodnej rady OFS. Generálneho duchovného asistenta na kapitule zastupoval P. Jaroslav Cár OFMConv. Prítomní boli aj národní duchovní asistenti P. Robert Chabada OFM, P. Jozef Konc OFMCap. a regionálny duchovný asistent Západoslovenského regiónu P. Bruno Včela OFM. Hostom kapituly bol František Reichel, minister SFŘ Českej republiky.

Na kapitulu bolo pozvaných 34 bratov a sestier OFS s volebným právom. Prítomných bolo 30 bratov a sestier OFS s volebným právom. Predsedajúca kapituly viedla voľby v súlade s Generálnymi konštitúciami a štatútom OFS. Po overení prítomných účastníkov s volebným právom predstavila kandidátov na členov národnej rady.

Počas nasledujúceho obdobia budú slúžiť národnému bratstvu:

minister – Jozef Gazdík;

viceminister – Milan Suchanovský;

tajomník – Monika Olečková;

medzinárodný radca – Lucia Spodniaková;

hospodár – Mária Hudáková;

člen zodpovedný za formáciu – Martin Dulaj;

zástupca medzinárodného radcu – Juraj Zonnenschein;

animátor františkánskej mládeže – Michal Šerík;

člen zodpovedný za masmediálnu komunikáciu – Pavol Železník.

Bratia a sestry na kapitule okrem zvolenia novej národnej rady zhodnotili uplynulé volebné obdobie a vytýčili si priority na ďalšie volebné obdobie, naplánovali nové podujatia a formačné stretnutia.

Vyprosujeme zvoleným členom NR hojnosť Božích milostí, požehnania a darov Ducha Svätého.

Monika Olečková
tajomníčka NR OFS

Národné volebné kapituly vo svete

Bratstvá svetských františkánov sú roztrúsené po celom svete. Napriek tomu sú vzájomne späté a vytvárajú jedno veľké medzinárodné bratstvo. Tak ako sú miestne a regionálne bratstvá súčasťou národného bratstva, tak sú aj národné súčasťou medzinárodného bratského spoločenstva.

Medzinárodné bratstvo vytvára jednotnú duchovnú identitu Františkánskeho svetského rádu (OFS). Vedomie vzájomnej spolupatričnosti vzbudzuje záujem o dianie v iných národných bratských spoločenstvách. Duchovnú spriaznenosť a zmysel pre jednotu OFS posilňuje vzájomná informovanosť. Počas uplynulého mesiaca sa konala národná volebná kapitula nielen na Slovensku, ale aj v mnohých iných národných bratstvách. Pripomeňme si tieto udalosti prostredníctvom vybraných fotografií novozvolených národných rád. Vzdialenosť a kultúrna rozmanitosť národných bratstiev nech je pre nás povzbudením a nech posilňuje vzájomnú úctu a jednotu nášho medzinárodného spoločenstva.

Pavol Železník

Foto: facebooková stránka CIOFS

Bratská návšteva členov OFS z Českej republiky

Na celoslovenské stretnutie svetských františkánov v Krivej na Orave prijali pozvanie aj ôsmi bratia a sestry z Českej republiky na čele s národným ministrom OFS ČR Františkom Reichlom. Po dohode s národným ministrom OFS SR Jozefom Gazdíkom návšteva z ČR prišla už vo štvrtok 11. 7. 2019. Ubytovanie mali zabezpečené v hoteli Garni v Žiline.

Hneď na druhý deň sme začali spoločnou prehliadkou Žiliny. Zastavili sme sa v kostole sv. Štefana – kráľa Uhorského na Dolných Rudinách. Je to najstaršia stavebná pamiatka na území mesta, ktorej história začína na konci 12. a začiatku 13. storočia. Po odbornom výklade, prehliadke kostola a uctení si relikvií sv. Štefana – kráľa, sme sa presunuli do Katedrály Najsvätejšej Trojice.

Po prehliadke Katedrály sme mali možnosť vystúpiť na Burianovu vežu, ktorá predstavuje renesančnú zvonnicu zo 16. storočia, pripomínajúcu známe talianske kampanily. Tu sme mohli okrem krásneho výhľadu na Žilinu vidieť aj výstavu s názvom „Žilina na starých mapách“. Po účasti na sv. omši v Katedrále sme sa zastavili na spoločnom obede, kde sme sa vzájomne podelili s dojmami.

Ďalším bodom bola prehliadka františkánskeho kostola sv. Barbory, odkiaľ sme sa presunuli do Rosenfeldovho paláca, kde vystavoval akademický maliar Stanislav Lajda rekonštrukciu „Poslednej večere“ od Leonarda da Vinci. Tu sme si mohli prezrieť aj knižársku dielňu Lidy Mlichovej s komentovanou prehliadkou.

Nasledovala návšteva kapucínskeho kláštora a kostola Obrátenia sv. Pavla. Mali sme možnosť nahliadnuť aj do katakomb pod kostolom.

Po krátkej prestávke s občerstvením v Sále brata slnka sme sa zastavili na Mariánskom námestí pred sochou Panny Márie – Immaculaty a deň sme zavřili prehliadkou synagógy a stále funkčného židovského cintorína.

Ďalší deň sme spoločne strávili na Celoslovenskom stretnutí OFS v Krivej na Orave.

Nedeľu sme začali účasťou na sv. omši v kostole Božského srdca

Ježišovho v Bánovej, ktorú celebraval rektor Pápežského slovenského kolégia sv. Cyrila a Metoda v Ríme Pavol Zvara. Po krátkom rozhovore a posedení pri káve /čaji/ sme sa presunuli na prehliadku farského kostola Sedembolestnej Panny Márie v Žiline na Vlčincoch.

Verím, že dobré vzťahy medzi členmi Františkánskeho svetského rádu Slovenskej a Českej republiky sa budú naďalej úspešne rozvíjať a vzájomne obohacovať.

Jozef Gazdík
národný minister OFS

Pastoračná františkánska návšteva v Rakúsku

V rakúskej spolkovej krajine Vorarlbersko, v podhorí Álp, sú tri františkánske kláštory, v ktorých žijú a pôsobia františkáni z Poľska, ktorí hovoria nemeckým jazykom. Kláštory sú v mestách Dornbirn, Bludenz a Bezau.

V tomto regióne pôsobí aj veľký počet opatrovateliek zo Slovenska a z Poľska. V prvú nedeľu v mesiaci bratia františkáni v Dornbirne celebrujú svätú omšu v poľskom jazyku a po nej sa opatrovatelky stretávajú na malom agapé v refektári kláštora.

Pred piatimi rokmi sa uskutočnila prvá návšteva P. Bruna Včelu OFM v Dornbirne. Na pozvanie poľského františkána P. Guida Kobieca OFM na sviatok Sedembolestnej Panny Márie slávil slovenskú svätú omšu pre tieto opatrovatelky. Bolo to skromné, ale veľmi milé a srdečné stretnutie. P. Bruno, pozval na túto cestu aj dvoch bratov a mňa. V Dornbirne pôsobí veľmi aktívna opatrovatelka Marta, ktorá sa rozhodla, že v začatej tradícii bude pokračovať aj ďalšie roky.

Stretnutia sú obohatené aj o prezentáciu tradičnej slovenskej ľudovej kultúry. Tohto roku bol pozvaný súbor z Lendaku, ktorý vystúpil v sobotu 14. 9. na námestí v Dornbirne a v nedeľu 15. 9. v kostole pri slovenskej svätej omši.

Opatrovateľky sa tohto stretnutia zúčastňujú v hojnom počte a napriek povinnostiam pripravujú aj občerstvenie, pečú koláčky, pripravujú zdobené medovníčky, obliekajú sa do ľudových krojov, aby prezentovali slovenské a poľské zvyky.

Pri rozhovoroch s opatrovateľkami si človek uvedomí, že vykonávajú ťažkú a obetavú prácu. Vďaka spoločným stretnutiam a duchovným povzbudeniam dokážu prekonať bolesť z odlúčenia od svojich rodín a domova.

Monika Olečková

Púť ikony Regina Familiae Franciscanae (Kráľovná františkánskej rodiny) po Slovensku

Ikonu Kráľovnej Františkánskej rodiny prevzalo slovenské národné bratstvo OFS v nedeľu 18. augusta 2019 v Salzburgu. Tam sa zástupcovia zo Slovenska stretli s delegáciou zo Švajčiarska. Prevzatia sa zúčastnil duchovný asistent páter Bruno Včela OFM, ktorý zároveň plnil úlohu zodpovedného šófera.

Prevzatie Ikony v kostole sv. Andreja, Salzburg, 18.8.2019

Ikona začala svoju púť po Slovensku v západoslovenskom regióne. Ikona navštívila nielen slovenské, ale aj maďarské bratstvá, ktoré patria do tohto regiónu. Jednotlivé bratstvá mali buď vlastný, alebo spoločný program. Všade kde ikona prišla, bola privítaná s patričnou úctou. Bratstvá organizovali k jej ucteniu vlastné modlitby, pobožnosti či procesie.

Prvé chvíle s Ikonou na Slovensku, kláštorná kaplnka bratov Františkánov, Bratislava 18.8.2019

Miestne bratstvo v Bratislave – Františkánsky kostol

Františkánska mládež v Bratislave

Kongregácia dcér sv. Františka Assiského (CFSF) v Bratislave-Prievoze

Veľmi silným zážitkom a požehnaním bola prítomnosť Ikony počas Národnej volebnej kapituly, ktorá sa konala na prelome augusta a septembra. V septembri pokračovala púť v Stredoslovenskom regióne. Tam kde to bolo možné, Ikona navštívila rehoľné spoločenstvá a kongregácie, domovy dôchodcov a chorých bratov a sestry v ich domovoch. Môžeme povedať, že každá návšteva, či už v miestom bratstve, v kostole alebo súkromí bola sprevádzaná hlbokou úctou k Božej Rodičke a relikviám troch kľúčových františkánskych svätcov.

Privítanie Ikony na pútnickom mieste na Galambe, 15. september 2019

Prítomnosť Ikony v Karmelitánskom kláštore v Detve

Bratia a sestry maďarského regiónu, Filakovo 16. september 2019

Na základe viacerých svedectiev môžeme napísať, že vďaka ikone sa prehĺbili vzájomné vzťahy vo vnútri bratských spoločenstiev a vytvorili sa pevnejšie putá medzi bratstvami, ktoré si vzájomne ikonu odovzdávali.

Prostredníctvom slovenskej katolíckej televízie TV Lux sa veriaci po celom Slovensku mohli dozvedieť o púti Ikony. Redaktori tejto televízie zavítali do bratstiev v Trnave a vo Filákovke, kde spracovali pútavú reportáž.

Ikona putovala s denníkom – foto albumom v špeciálnom kufri. Prinesenie Ikony do miestneho bratstva Lučenec 17.9.2019

V pondelok 30. septembra sa začala púť ikony v Oravskom regióne, kde bude do 20. 10. 2019. Termíny putovania v regióne je možné si dohodnúť podľa potrieb a po dohode s miestnymi kňazmi, aby sa zabezpečilo dôstojné prijatie a uctenie Ikony, ktorá je súčasne relikviárom, v ktorom sú uložené relikvie I. stupňa sv. Františka, sv. Kláry a sv. Alžbety.

HARMONOGRAM putovania ikony pre VÝCHODOSLOVENSKÝ REGIÓN:

1. **Levoča (Poprad)** 21.10.2019 - 23.10.2019 (Pavlikovský)
2. **Stará Ľubovňa (Spišská Belá)** 24.10.2019 - 26.10.2019 (Urbanová)
3. **Bardejov** 27.10.2019 - 29.10.2019 (Demský)
4. **Prešov** 30.10.2019 - 1.11.2019 (Demeter)
5. **Vranov nad Topľou** 2.11.2019 – 3.11.2019 (Bartková)
6. **Bystré** 4.11.2019 (Tkáčová)
7. **Maďarský región** 5.11.2019 - 7.11.2019 (Farkašová)
8. **Belá nad Cirochou** 8.11.2019 - 10.11.2019 (Sabo)
9. **Sečovce (Michalovce)** 11.11.2019 - 14.11.2019 (Blanárová)
9. **Košice** 14.11.2019 - 17.11.2019 (Železník; mobil: 0907947703, email: paz@assisi.sk)

Zodpovedný koordinátor Eduard Malatínek a príslušní bratia a sestry z jednotlivých bratstiev. V košickom Dóme sv. Alžbety bude v nedeľu 17.11.2019 o 12:30 slávnostná sv. omša a záver putovania ikony po Slovensku. 18.11.2019 bude odovzdaná ikona Kráľovnej františkánskej rodiny národnému bratstvu v Holandsku. Fotografie z putovania ikony po Slovensku si môžete pozrieť na stránke: www.facebook.com/reginafamiliaefranciscanae.

Lucia Spodniaková OFS (národná koordinátorka púte ikony na Slovensku) lucia.spodniak@gmail.com

foto: www.facebook.com/reginafamiliaefranciscanae

IKONA KRÁLOVNEJ FRANTIŠKÁNSKEJ RODINY
(Regina Familiae Franciscanae) bola napísaná a posvätená v roku 2018 v Litve a odvtedy putuje po Európe. Jej putovanie zabezpečuje Františkánsky svetský rád. Ikona je zároveň relikviárom, v ktorom sú uložené relikvie I. stupňa sv. Františka z Assisi, sv. Kláry a sv. Alžbety.

Františkánsky svetský rád

vás srdečne pozýva na spoločnú oslavu sviatku
sv. Alžbety, patrónky nášho rádu

**ktorá sa uskutoční v nedeľu
17. novembra 2019
v Dóme sv. Alžbety v Košiciach**

- 12:00 uctenie ikony
- 12:30 svätá omša
- rozlúčenie sa s ikonou
- agapé (Kováčska 35)

Súčasťou oslavy sviatku patrónky
charitatívnych organizácií bude
zbierka trvanlivých potravín pre núdznych

Kontakt: OFS
Kováčska 35,
040 01 Košice,
M. Sedláková, tel.:
0944 919 419

Mesačné modlitbové úmysly 2019

Medzinárodná rada OFS nás povzbudzuje, aby sme sa v jednotlivých mesiacoch modlili na úmysly, ktoré nám predkladá. Modlitbové zámery OFS sú tu spájané s všeobecnými úmyslami Svätého Otca, aby sa tak zvýraznilo naše vzájomné spoločenstvo. Úmysly na posledný štvrtrok roku 2019:

Október 2019:

Všeobecný úmysel: Evanjelizačný úmysel: Aby vanutie Ducha Svätého vzbudilo novú misionársku jar v Cirkvi.

OFS úmysel: Za národné bratstvá: Chorvátsko a Francúzsko (kapituly); Filipíny (Bratská a pastoračná návšteva). Otče náš ...

November 2019:

Všeobecný úmysel: Aby sa na Blízkom východe, kde spolu žijú rozličné náboženské tradície, zrodil duch dialógu, stretnutia a zmierenia.

OFS úmysel: Za národné bratstvá: za Predsedníctvo CIOFS za formačný kurz pre asistentov, za národné bratstvá Tajvan (Bratská a pastoračná návšteva) a Libanon (kapitula). Otče náš ...

December 2019:

Všeobecný úmysel: Aby sa každý štát rozhodol urobiť všetko potrebné pre lepšiu budúcnosť mladých, najmä trpiacich.

OFS úmysel: Za všetky národné bratstvá v ťažkostiach a národné bratstvo Uruguaj (kapitula). Otče náš...

preklad: Lucia Spodniaková
zdroj: www.ciofs.org, www.tkkbs.sk

ŽIVOTNÉ JUBILEÁ

Bratislava: Monika Marta Olečková – 14.11.2019 – 75 rokov.

Belá nad Cirochou: Helena Margita Bajusová – 16.9.2019 – 70 rokov,
Klára Darina Bakajsová – 12.10.2019 – 65 rokov.

Detva: Fekiačová Terézia Magdaléna – 7.9.2019 – 85 rokov,
Gavková Katarína Jolana – 1.11.2019 – 80 rokov.

Fiľakovo: Gašparová Anna – 11.9.2019 – 60 rokov.

Košice: Alžbeta Kuckova - 28.10.2019 - 75 rokov.

Krásno nad Kysucou: Terézia Kristína Ladňáková – 8.7.2019 – 70 rokov,
Mária Mária Padyšáková – 11.9.2019 – 65 rokov.

Lučenec: Vargová Anna – 8.9.2019 – 70 rokov.

Michalovce: Alžbeta Čurna – 5.9.2019 – 60 rokov.

Nemšová: Anton Švančara - 26. 10.2019 - 50 rokov.

Topoľčany: Klára Lýdia Petrikovičová – 14.11.2019 – 75 rokov,
Alžbeta Katarína Hostinská – 28.11.2019 – 70 rokov.

Trenčianske Bohuslavice: Anna Mária Bobocká – 6.4.2019 – 70 rokov.

Trnava: Jozef Miroslav Kršiak – 26.10.2019 - 50 rokov,
Terézia Avilská Vilma Hukelová – 11.11.2019 - 90 rokov.

VÝROČIE PROFESIE:

Bratislava:

10. výročie – 5.9.2019 – Anna Lucia Bruteničová, Ľubomíra Anežka Dvornická,
Soňa Magdaléna Hrdličková, Ladislav Ladislav Libič.

30. výročie – 7.10.2019 – Janka Terézia Voleková Gatialová.

5. výročie – 18.10.2019 – Gabriela Terézia Dostalíková, Jana M. Magdaléna
Jakabová, Marcela Mária Janovičová, Angela Františka Nemčíková.

20. výročie – 21.11.2019 – Mária Anna Kapinajová.

Krásno nad Kysucou:

10. výročie – 17.9.2019 – Františka Terézia Ďuranová,
Benedikta Helena Gáborová, Terézia Justína Vaňovcová.

5. výročie – 14.10.2019 – Rita Milada Kolenčíková, Alžbeta Emília Padyšáková.

Prešov:

10. výročie – 17.11.2019 - Anna Klára Klimková.

Trnava:

10. výročie - 7.11.2009 - Veronika Anna Vrždiaková, Štefan Róbert Mišo,
Jozef Miroslav Kršiak, Faustína Alena Kršiaková.

Zlaté Moravce:

25. výročie – 4.10.2019 – Alžbeta Mária Paučeková.

VZNIK BRATSTVA

15. výročie – 11.11.2019 – bratstvo A.G.Roncalliho Zvolen.

ODIŠLI K PÁNOVI:

Košice:

dňa 12.4.2019 – Ľudmila Volčková, vo veku 84 rokov, dňa 1.7.2019 – Ján
Ondrušek, vo veku 73 rokov, dňa 14.8.2019 – Stanislav Choma, vo veku 53 rokov.

Trnava:

dňa 29.7.2019 – Helena Varsanyiová, vo veku 84 rokov.

Žilina:

dňa 5. 8.2019 – Alžbeta Dudášová, vo veku 91 rokov.

V ČASE NOVEMBROVÝCH CHRÝZANTÉM

ZHÁŇANIE SA ZA OKÁZALOU VÝZDOBOU HROBOV,
ZORADENÉ POMNÍKY, VENCE, SVIEČKY, KYTICE,
TO SÚ LEN NEPODSTATNÉ VECI,
KTORÉ NÁM UVIDIEŤ BRÁNIA
SAMOTNÚ PODSTATU V ÚČASTI
NA PODIELE JEŽIŠOVHO ZMŔTVÝCHVSTANIA.
ZORAĐUJME RADŠEJ ZÁDUŠNÉ SV. OMŠE,
OBETÝ A MODLITBY V HOCIKTORÝ BEŽNÝ DEŇ
A NIE IBA NA KONEČNEJ
PRE POMINUTEĽNÉ SCHRÁNKY NESMRTEĽNEJ DUŠE...

...A IBA V ČASE KVITNUTIA NOVEMBROVÝCH CHRÝZANTÉM.

PÍŠEM ZÁPALKOU

PÍŠEM ZÁPALKOU
DO VAŠICH SRDC KRÁTKU SPRÁVIČKU,
ABY STE NEZABUDLI NA SVOJICH DRAHÝCH V NEBÍČKU,
ABY STE ASPOŇ CEZ TENTO DUŠIČKOVÝ ČAS
BOLI PRI NICH TAK BLÍZKO, AKO ONI PRI VÁS.

PÍŠEM ZÁPALKOU
DO VOSKOVÝCH SVIEC KRÁTKU SPRÁVIČKU,
MÝSLIAC NA MOJICH DRAHÝCH - OTCA, MAMIČKU,
ABY NÁM ICH MALÉ MIHOTAVÉ PLAMIEŇKY...

...POSVIETILI NA NAŠE SPOLOČNÉ SPOMIENKY.

sr. MziTa

Sviatosť zmierenia je návratom k Bohu. Náš brat Janko Ondrušek sa veľmi rád a často vracal k Bohu cez prijímanie tejto sviatosti. Fotografia zachytáva P. Jaroslava Cára OFMConv. ako bratovi Jankovi udeľuje sviatosťné rozhrešenie. Brat Ján Ondrušek opustil tento svet 1. júla 2019 a jeho duša sa definitívne vrátila k Bohu svojmu Otcovi.

foto: Pavol Železník